

Το μεγάλο θαύμα του Αγίου Γεωργίου του «Σύμβουλα» (μέρος 1ο)

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)

Το μεγάλο θαύμα του Αγίου Γεωργίου του «Σύμβουλα»

Το κείμενο που ακολουθεί το έγραψε η μακαριστή Πολυχρονία Μοναχή (κατά κόσμον Ελένη Σκούρου) η οποία με τον σύζυγό της Λεωνίδα Σκούρο (νυν Μοναχό Γερόντιο) είχαν ένα χωράφι μέσα στις αγγλικές βάσεις της Κύπρου κοντά στην Επισκοπή. Μόνασαν και οι δύο στο Μοναστηράκι αυτό όπου η μακαριστή Πολυχρονία κοιμήθηκε πριν μερικά χρόνια.

«Οι Άγιοι δεν ξεχνούν ακόμη και όταν οι άνθρωποι τους ξεχνούν ! Το μόνο που θέλουν από εμάς είναι ΠΙΣΤΗ και ΠΡΟΣΕΥΧΗ και Αυτοί κάνουν το ΘΑΥΜΑ τους. Έτσι έγινε τον Ιούνιο του 1992 με ένα ξεχασμένο εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου σε μια ξεχασμένη κοιλάδα ή ρεματιά, μπορεί να πει κανείς, στις Βρετανικές Βάσεις της Επισκοπής, που ονομάζεται Σύμβουλος, στην τοποθεσία Happy Valley (Χάπυ Βάλλεϋ δηλαδή Ευτυχισμένη Κοιλάδα).

Μετά από δεκαετίες και εκατονταετίες ακόμη εγκατάλειψης, στο ερειπωμένο και κρυμμένο σε θάμνους Εκκλησάκι αντήχησαν ξαφνικά και πάλι ψαλμωδίες και άναψαν ευλαβικά τα καντήλια, Ένας χώρος λατρείας, που τον είχε σκεπάσει ο χρόνος και τώρα ήρθε η ευλογημένη στιγμή να αντηχήσουν και πάλι οι ψαλμωδίες και να γεμίσει η Εκκλησία και ο περίβολος της με ευλαβείς προσκυνητές λόγω του Μεγάλου Θαύματος που έγινε και βρέθηκε το χαμένο Εκκλησάκι και λόγω των συνεχών θαυμάτων που γίνονται στον πολυθαυματοργό χώρο.

Όλα άρχισαν και ακολούθησε το μεγάλο θαύμα, όταν η δούλη Του Τριαδικού Θεού, Ελένη Λεωνίδα Σκούρου, 47 χρονών, από τη Λεμεσό, παρουσίασε σοβαρό πρόβλημα με την καρδιά της για πέντε χρόνια. Τον τελευταίο καιρό οι εξετάσεις, από ιατρούς στην Κύπρο όσο και στο εξωτερικό, έδειχναν ότι το 15% της καρδιάς της εργαζόταν. Είχε υποστεί σοβαρή απόφραξη αρτηριών και έπρεπε πολύ σύντομα - ζήτημα ημερών- να ετοιμασθεί για εγχείρηση. Όλα ήταν έτοιμα και είχαν σταλεί στην Λευκωσία τα χαρτιά για να οριστεί η ημέρα. Ο γιατρός κ. Νίκος Τσαγγαρίδης έγραψε στο φάκελο ότι είναι πολύ επείγον. Συχνά έπρεπε να παρουσιάζεται στο Νοσοκομείο, στο τμήμα εντατικής μονάδας, για εξετάσεις, εκτός εκτάκτων περιπτώσεων, που είχε κάποιες κρίσεις. Στο ενδιάμεσο διάστημα, που θα πήγαινε στη Λευκωσία, πήγε και σε άλλο γιατρό, εκτός Νοσοκομείου, και αυτός της είπε ότι ως εκ θαύματος ζει με τόσο σοβαρό πρόβλημα και ότι έπρεπε να χειρουργηθεί από πολύ πριν. Της είπε ότι έπρεπε να χειρουργηθεί το συντομότερο και να τον ενημερώσει για την έκβαση. Ήθελε δηλαδή να ξέρει, αν θα ζήσει ή όχι! Ο Λεωνίδας, ο σύζυγός της, έπαθε σοκ, όταν τους είπε αυτά ο γιατρός και δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του. Όταν πήγαν στο σπίτι, αυτός επικαλείτο τη βοήθεια του Θεού και συλλογιζόταν τι θα κάνει για να πουληθεί γρήγορα το σπίτι τους για να μαζέψουν λεφτά και να στείλει τη γυναίκα του για θεραπεία στο

εξωτερικό. Της έλεγε συνεχώς: «Μη φοβάσαι, θα κάνεις εγχείρηση και θα γίνεις καλά». Εκείνη του έλεγε: «Δεν φοβάμαι. Εσύ να μην απελπίζεσαι και ο ΘΕΟΣ, άμα θέλει θα μας βοηθήσει να γίνω καλά και χωρίς εγχείρηση. Θα μου δώσει παράταση να ετοιμαστώ και πνευματικά».

Επειδή όμως το πρόβλημα έγινε σοβαρό και ήταν ζήτημα ημερών η εγχείρηση, δεν πίστευε ότι θα μπορέσει η γυναίκα του να γίνει καλά χωρίς να χειρουργηθεί. Εκείνη όμως του έλεγε: «Ελπίζω και θα περιμένω την βοήθεια του Θεού ο οποίος θα με απαλλάξει από όλα με ένα δικό Του τρόπο, ακόμη και πριν την ώρα που θα μπω στο χειρουργείο». Το μεγάλο Θαύμα έγινε και την απάλλαξε, αν και όπως έλεγε η ίδια ήταν πολύ ανάξια και τιποτένια απέναντι στον Τριαδικό Θεό, τον Δημιουργό. Αυτός νοιάζεται για τα δημιουργήματα Του, διότι τα έπλασε κατ' εικόνα και Ομοίωση Του. Θέλει ο Θεός όλοι, να σωθούν και «εις επίγνωσιν αλήθειας ελθείν» και γι' αυτό μακροθυμεί και δοκιμάζει ως στο τελευταίο στάδιο αντοχής. Ο Σταυρός, που φορτώνει είναι στα μέτρα του καθενός. Επεμβαίνει η Θεία Χάρις και δίνει βοήθεια και τότε, όπως είπε και στον τυφλό του Ευαγγελίου, πορευόμαστε εν ειρήνη, και «μηκέτι αμαρτάνομε».

Πως έγινε το μεγάλο θαύμα ένα πρωινό λίγες μέρες πριν την εγχείρηση της

Ήταν 5:30 π.μ. Μεταξύ ύπνου και ξύπνιου εμφανίστηκαν δύο νέοι όμορφοι και φωτεινοί: ο ένας Ανδρέας και ο άλλος Γεώργιος. Ο μεν Γεώργιος στα δεξιά του και ο Ανδρέας στα αριστερά του συζύγου της Λεωνίδα, τον οδήγησαν σε ένα δάσος και τον διέταξαν να ανεβεί στο βουνό. Μάλιστα τους είπε: «Δεν οδηγώ αεροπλάνο αλλά αυτοκίνητο. Πως θα ανεβώ εκεί πάνω;». «Κάνε μια προσπάθεια παιδί μου», του είπαν. Και χωρίς να το καταλάβει βρέθηκε πάνω στο βουνό. Από εκεί του έδειξαν κάτω την κοιλάδα και τον ρώτησαν να τους πει τι βλέπει. «Βλέπω πολλά χαλάσματα και μια Εκκλησία». Ο Άγιος Γεώργιος τον ρωτά: «Γυρεύεις καμιά Εκκλησία;» «Ναι» του απαντά. «Αυτή», του λέει, «είναι η Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου, που γυρεύεις και να πας να τη βρεις. Και εκεί κοντά, που μένεις». Του παράγγειλε, «έχει Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου και θέλω να πας εκεί». Τότε άπλωσε το χέρι του ο Άγιος Γεώργιος του έδειξε και του κατονόμασε από που να πάει και να ρωτήσει να τη βρει.

Αμέσως ο Λεωνίδας ήρθε στο δωμάτιο της γυναίκας του, που είχε ξυπνήσει πιο πρωί, όπως συνήθιζε για να προσεύχεται πριν ξυπνήσει εκείνος για να μην τον κουράζει και έλεγε στον Κύριο και Θεό: «Δεν έκανες κάτι για μένα Θεέ μου, λόγω της αναξιότητάς μου, αλλά εγώ περιμένω τη βοήθεια σου Κύριε». Έρχεται ο

σύζυγος της και της λέει: «Πάλι είσαι γονατιστή και κλαις; Σήκω και από σήμερα δεν είσαι άρρωστη ούτε εγχείρηση χρειάζεσαι πια ούτε φάρμακα θα πίνεις». Και αμέσως κατάλαβε ότι ήρθε η ευλογημένη ώρα! Όταν τον ρώτησε τι είδε της εξήγησε. Σημειωτέον ότι αυτή παρακαλούσε τον Θεό να κάνει κάτι γι' αυτήν, αλλά να της αφήσει σημάδι ότι είναι η δική Του Δύναμη που επενέβη και δεν είναι της Επιστήμης. Διάλεξε ο Πανάγαθος Θεός τον σύζυγο της και του υπόδειξε το ερειπωμένο Μοναστήρι που ήταν αγνοημένο και τελείως άγνωστο στον κόσμο, σ' αυτούς, αλλά και στη Μητρόπολη. Πίστεψαν από την πρώτη στιγμή ότι ήταν επίσκεψη Του Θεού προς αυτούς τους μηδαμινούς δούλους Του.

Αμέσως ένοιωσε καλά, διότι τον τελευταίο καιρό ένοιωθε συνέχεια πόνους και πολλές φορές έμενε αναίσθητη. Αμέσως ένοιωσε μια γαλήνη και μια γλυκύτητα να διαπερνά μέσα της. Την ίδια μέρα άρχισαν την αναζήτηση της μικρής Εκκλησίας, στη Λεμεσό, όπως του εξήγησε ο Άγιος Γεώργιος. Την βρήκαν. Ήταν ένα πολύ μικρό Εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου, στο Τούρκικο Συνοικισμό, λίγο πίσω από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου, κοντά στη θάλασσα και ονομάζεται «Άγιος Γεώργιος του Φτωχού». Μέχρι εκείνη την ημέρα σε όλους ήταν άγνωστο. Ήταν στο μέσο της εβδομάδας και την Κυριακή θα πήγαιναν να αναζητήσουν την Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου στο δάσος της Επισκοπής, στον Σύμβουλο, κοντά στο Happy Valley (Ευτυχισμένη Κοιλάδα), όπου οδήγησαν το σύζυγο της οι δύο Άγιοι: Γεώργιος και Ανδρέας.

Προτού να πάνε ρώτησαν αρκετό κόσμο αλλά κανείς δεν γνώριζε, αν υπήρχε Εκκλησία εκεί. Θα προχωρούσαν με σιγουριά ότι θα υπήρχαν έστω και κάποια θεμέλια Εκκλησίας.

Το πρωί της Κυριακής πήγαν να εκκλησιαστούν σε μία Εκκλησία, που είναι

αφιερωμένη στον Απόστολο Ανδρέα. Όταν ξεκίνησαν να πάνε σε μία Εκκλησία του Αποστόλου Ανδρέα, που γνώριζαν πολύ καλά, συνέχεια έχαναν το δρόμο και δεν έβγαιναν στην Εκκλησία. Τότε είπαν να πάνε στην Εκκλησία του Αποστόλου Ανδρέα στη Μέσα Γειτονιά. Και πράγματι τους φανέρωσε ο Άγιος ότι ήθελε εκεί να πάμε. Καθώς περνούσαν μπροστά από την εικόνα του Αποστόλου Ανδρέα, που ήταν στημένη πάνω στο προσκυνητάρι και χωρίς να προσέξει η Ελένη ποιά εικόνα ήταν, ένωσε ένα χέρι να την αγγίζει στη μέση της. Δεν ήξερα τι ήταν! Όταν όμως πήρε λαμπάδα και πήγε να την ανάψει είδε το εικόνισμα του Αποστόλου Ανδρέα πάνω στο προσκυνητάρι και κάτι σαν ρεύμα την κτύπησε! Ένωσε ρίγος σε όλο της το σώμα και κατάλαβε ότι εκεί ήθελε να ανάψουν το κερί τους, σε εκείνο το ναό του! Την ίδια μέρα είχαν βάπτισμα συγγενική στο ναό του Αγίου Γεωργίου στον Ύψωνα και πήγαν. Όταν στο τέλος πήγε να προσκυνήσει, και βρισκόταν μπροστά στο εικόνισμα του Αγίου Γεωργίου την έπιασε μια κρίση της καρδιάς, που παρέλυσε το σώμα της. Παρακαλούσε τον Άγιο να λυπηθεί τα παιδιά, την οικογένειά της, αν και εκείνη δεν το άξιζε και να είναι θαύμα αυτό που φανέρωσε στον άνδρα της, και να μην πεθάνει μέσα στο ναό του.

Πράγματι αμέσως έφυγε ο πόνος και βρήκε τις αισθήσεις της και γύρισαν σπίτι. Πήραν λάδι, κερί και ότι άλλο χρειαζόταν και πήγαν για αναζήτηση της Εκκλησίας στον Σύμβουλο με σιγουριά ότι θα βρουν σημάδια Εκκλησίας, να ανάψουν καντήλι και κερί. Ήλπιζαν ότι θα βρουν θεμέλια για να προσευχηθούν. Για αυτούς ήταν τελείως άγνωστος τόπος! Όταν πήγαν στο σημείο που τον οδήγησαν οι δύο Άγιοι, είδαν ένα αγροτικό δρόμο και προχώρησαν σε μια κοιλάδα σαν σήραγγα. Όταν προχώρησαν λίγο είχε και άλλους δρόμους, όμως αυτοί έμειναν στο δρόμο που πήραν και δεν είχαν πρόθεση να φύγουν ωστόσο είχε φως ημέρας. Θα αναζητούσαν θεμέλια Εκκλησίας. Ως εκ θαύματος μια αόρατη δύναμη τους καθοδηγούσε και μόλις προχώρησαν ένα χιλιόμετρο περίπου αντίκρισαν μπροστά τους πολλά χαλάσματα στα αριστερά σαν ένα χωριό ερειπωμένο και στα δεξιά μέσα στους θάμνους μια μισογκρεμισμένη Εκκλησία.

Η συγκίνηση τους ήταν απερίγραπτη. Πάτησαν τους θάμνους μπήκαν μέσα και τι να δουν! Κάτω στην γωνιά στο πάτωμα στημένη μια μεγάλη εικόνα του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου! Δάκρυα χαράς και ευγνωμοσύνης προς το πρόσωπο του Αγίου, που ήταν ο μεγάλος μεσίτης τους, γέμισαν τα μάτια τους! Δάκρυα χαράς προς Τον Τριαδικό Θεό, από τους ελάχιστους δούλους του!

Γύρισαν σπίτι και από εκείνη τη στιγμή που βρήκαν την ερειπωμένη Εκκλησία ένας πόθος πλημμύρισε την Ελένη. Να κάνει κάποιο έργο εκεί σε εκείνο το χώρο. Την επόμενη μέρα, μεσημέρι, ξάπλωσε λίγο να ξεκουραστεί. Καθώς σκεφτόταν εκείνο το χώρο με τα πολλά ερείπια, έβλεπε ότι βρισκόταν σε εκείνο το βουνό, που

οδηγήθηκε ο σύζυγος της από τους Αγίους και ότι έπρεπε να κατέβει προς την κοιλάδα και έλεγε μόνη της: «Μα εγώ είμαι άρρωστη με την καρδιά μου και ούτε την σκάλα του σπιτιού μου δεν μπορώ να ανεβώ! Πως είναι δυνατόν να μπορέσω να κατέβω το βουνό στην κοιλάδα και να επιστρέψω πίσω από την ανηφόρα;». «Δεν μπορώ», έλεγε ξανά μόνη της. «Στην επιστροφή θα πεθάνω, όμως πρέπει να κατέβω, γιατί έτσι πρέπει και ότι θέλει ο Θεός ας γίνει»!.

Κατέβηκε μέσα στη νύκτα και βρέθηκε απέναντι από χαλάσματα και στεκόταν σε ένα χωματένιο δρόμο μπροστά από μία δεξαμενή και αναρωτιόταν ποιο είναι το ερειπωμένο χωριό. Βλέπει στα αριστερά της ένα αμπέλι με μεγάλα φύλλα ολοπράσινα. Ξαφνικά από τα χαλάσματα ξεπρόβαλε ένας Νέος, ίσιος σαν λαμπάδα, ψηλός, με σγουρά μαλλιά. Φορούσε στολή αξιωματικού με κρόσσια στους ώμους. Κρατούσε λόγχη στο χέρι στερεωμένη στο έδαφος. Ξαφνικά έπεσε φως, δυνατό φως και η λόγχη του έγινε πιο αστραφτερή! Στάθηκε σε λίγη απόσταση από αυτήν, χωρίς να της μιλήσει. Τότε συλλογίστηκε! «Τι γυρεύω εγώ εδώ, μέσα στη νύχτα μόνη μου, θα σκέφτεται ο Νέος». Δείχνοντας του το σημείο, όπου πράγματι υπάρχει η Εκκλησία του είπε: «Ήρθα να κόψω λίγα φύλλα από αυτό το ωραίο αμπέλι». Και τότε εκείνος απάντησε: «Δεν μπορεί ο καθένας να κόβει φύλλα και να φεύγει». Και έκανε υπόκλιση. Είπε «εντάξει». Και αμέσως ξύπνησε από το λήθαργο.

Μετά από αυτό την κυρίεψε πιο πολύ ο πόθος να κάνει κάτι να αναστηλωθεί αυτό το Εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου στο Σύμβουλα. Παρακαλούσε με πόθο ψυχής τον Άγιο Γεώργιο να τη φωτίσει πως να το κάνει, γιατί ήθελε πολλή δουλειά. «Σε παρακαλώ Άγιε Γεώργιε», είπε, «βγάλε με από το αδιέξοδο».

Ο Άγιος πήγε στο σύζυγο της, το μεσημέρι, εκεί που δούλευε σαν αποθηκάριος. Εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχε κανένας άλλος. Άκουσε μια φωνή τόσο γλυκιά, που δεν μπορούσε να περιγράψει! Η φωνή του έλεγε: «Η Εκκλησία μου είναι παλιά, η Εκκλησία μου θέλει κτίσιμο». Όταν ήρθε σπίτι ήταν τόσο συγκλονισμένος. Έκλαιγε και προσπαθούσε να της εξηγήσει τι συνέβη και πως υποσχέθηκε στο Θεό και στον Άγιο Γεώργιο να προσφέρει όλες τις οικονομικές του δυνάμεις, αν χρειαστεί να ζητιανεύει από τον κόσμο, να ζητά βοήθεια και έτσι να αναστηλώσει την Εκκλησία και να τοποθετήσει μέσα όλα τα εκκλησιαστικά σκεύη μέχρι το πιο μικρό κομμάτι.

συνεχίζεται...